

Zase půst a pokání?

Říkám o Hospodinu: „Mé útočiště, má pevná tvrz je můj Bůh, v nějž doufám.“ (Žalm 91,2)

Vážení a milí, sestry a bratři,

vstoupili jsme do postního času a opět se před námi otevírá možnost zamyslet se nad vztahy, které jsou určující pro naše životy. Dobrým vodítkem je nám Písmo svaté, ale přece jen... Kolikrát už jsme zažívali postní období, kolikrát jsme se snažili něco se sebou udělat a změnit! Nepřijde vám, že se to nějak nedaří, že jsme očekávali víc? Proto mi přijde, že východiskem je přece jen se ještě o něco pokusit.

Občas slyším, jak lidé říkají, že život je boj, že život není peříčko, ale zároveň vnímám odhodlání se nepoddát. Dokud ještě člověk má sílu bojovat, dokud se nepoddá nepříznivým okolnostem, je to ještě dobré. Jinak by už zlo člověka ovládlo. Ale plného vítězství jsme schopni pouze ve spojení s Kristem, skrze poslušnost, mocí Ducha Kristova. Doba nám v podstatě nahrává, protože jisté ukotvení hledá vědomě či nevědomě asi většina společnosti a my můžeme nabídnout svou zkušenost, svědectví o Bohu, který má zájem o tento svět, o člověka.

Vyvstala před námi tři tradiční témata: Modlitba, půst a almužna. Modlitba je dialog s Bohem, mluvení i naslouchání, prohlubování důvěry. Půst nás učí něčeho se zřeknout, něco obětovat, to potom můžeme třeba podat jako almužnu druhému člověku, pomáhá to v tomto světě vyrovnávat nespravedlnost, všelijaké nerovnosti.

Taky jste někdy překvapeni, jak jste se ocitli v kolotoči povinností, zájmů, vyžadované přítomnosti na sociálních sítích, s mobilem nabitým, zapnutým nejlépe 24/7? Jistě znáte pocit sevřeného žaludku, když si uvědomíte, že jste zapomněli nabíječku doma... Velmi silně se ozývá hlas, že bychom přece jen měli z toho rychlíku na chvíli vystoupit a trochu si poodstoupit, najít si své klidné místo a vystavit se tichu. Jde o obtížný úkol, ale za pokus to stojí! Hlavou mi tane na mysl následující příběh: Jeden muž se odebral za mnichem. Zeptal se ho: „Co ses ve svém životě naučil od ticha, co pro tebe ticho znamená?“ Mnich právě čerpal vodu ze studny a řekl svému hostu: „Podívej se dolů do studny! Co vidíš?“ Muž se podíval do studny. „Nevidím nic.“ Chvilku zůstali oba dokonale v klidu a mnich pak řekl svému hostu: „Podívej se teď! Co jsi viděl ve studni? Muž poslechl a odpověděl: „Teď vidím sebe – vidím svůj odraz ve vodě.“ Mnich mu na to řekl: „Podívej, když ponořím konev do vody, voda je v pohybu. Teď zase naopak je voda klidná. A to je zkušenost s tichem – člověk vidí sama sebe.“

Sestry a bratři,

přeji nám všem, abychom v sobě o letošním postu našli sílu a odvahu zbavit se všeho zbytečného, okrádajícího, jalového a tím připravili více prostoru tomu, co činí život důstojnějším, radostnějším a krásnějším. Prosme o Boží požehnání, v jeho síle a moci můžeme překonat všechno!